

Lliçó inaugural IREL

«**A**mor, bellesa i transcendència» va ser el títol que va donar el poeta Carles Torner a la lliçó inaugural del nou curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses-IREL, davant un auditori que el dijous, 16 d'octubre, va omplir el saló d'actes de la Universitat de Lleida.

La conferència s'emmarca dins del cicle que l'IREL dedica aquest any a la temàtica de l'amor. Torner va declamar el poema «Si de Nit», de Joan Vinyoli, que li va permetre explicar tres històries reals: de la periodista russa Anna Politovskaya, i dels escriptors Pere Calders i Josep Carner, vinculant-los a sengles poemes del *Càntic dels Càntics* i de Maria Mercè Marçal, per acabar descrivint els tres conceptes distints que els grecs distingien per descriure els tipus d'amor: eros (físic), filia (amistat) i àgape (espiritual).

La inauguració va comptar també amb la intervenció del cap d'estudis de l'IREL, Josep Galcerán, que va llegir un missatge; del director Mn. Ramon Prat; del vicedegà de la UdL, Joan Biscarri; del degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, Armand Puig, i del bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris. Abans de finalitzar l'acte, es van lliurar els certificats acadèmics als alumnes de la 17a Promoció de Diplomatura de Ciències Religioses i de la 12a de Llicenciatura.

Comencen a Lleida els actes en honor a santa Teresa

Una missa solemne al Monestir del Sagrat Cor de les Carmelites Descalces a la Caparrella, presidida pel bisbe de Lleida Mons. Joan Piris, ha inaugurat els actes del Cinquè Centenari del Naixement de santa Teresa d'Àvila, que se celebraran a la nostra diòcesi de Lleida.

El temple es va quedar petit per acollir a tota la gent que va pujar fins al turó de la Caparrella per assistir a l'ofici religiós, que va estar concelebrat pels mossens Joaquín Lax i Vicenç Ros i pels pares Jesús Sans i David Jiménez, i amenitzat pels cants de la coral l'Estel, del Cercle de Belles Arts, dirigida per Gemma Naranjo.

Una parella de nens, amb vestits de l'ordre dels carmelites, van obrir el lliurament de les ofrenes que va recollir el bisbe Joan. Aquest, durant l'homília i en referència a l'evangeli del banquet, va comentar les actituds d'assumir el paper de convidats i acceptar la invitació al convit al qual som cridats i el de canviar-nos de vestit per a l'ocasió, per entroncar amb les actituds evangèliques més elementals.

Després de la veneració de la relíquia de la santa, hi va haver un recital de poemes de santa Teresa, declamats per M. Cruz Nebot, M. Carme Mor i Roser Vergès. L'acte finalitzà amb el cant «Nada te turbe, nada te espante».

AJUDANT A VIURE

El misteri de la lluna

Vivim molt amb mirada autorreferencial i per això busquem tant el reconeixement i la lloanca. És freqüent l'expressió «sentir-me bé amb mi mateix». Si al centre dels nostres interessos hi som nosaltres, difícilment hi ha lloc per als altres i per a Déu. El nostre perill és posar-nos de tal manera en primer pla, que gairebé pot dir-se que anem camí de convertir-nos en petits déus.

Deia el papa Francesc a Brasil, en la Jornada Mundial de la Joventut 2013: «La gran temptació de l'Església és tenir llum pròpia i deixar de ser aquest «misterium lunae» del que ens parlaven els Sants Pares. El misteri de la lluna. Es torna cada vegada més autorreferencial i s'afebleix la seva necessitat de ser missionera, facilitadora de la fe.»

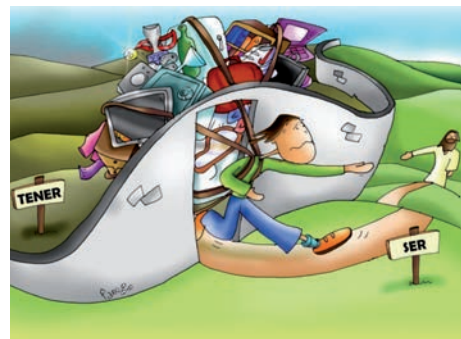
És clar que si els batejats perdem la tensió de ser només el reflex de

Crist, i pensem en brillar amb llum pròpia, deixem de tenir la consciència d'instruments i deixarem de ser dòcils al voler de Déu. Cal tenir la mirada posada en Déu perquè tot allò que fem és primer que res d'Ell. Viure cristianament ens reclama una donació generosa, però el primat és sempre de Déu, que ha volgut cridar-nos a col·laborar amb Ell i impulsar-nos amb la força del seu Esperit. En tota la vida de l'Església ha de manifestar-se sempre que la iniciativa és de Déu... (*Evangelii Gaudium* 12). És aquesta convicció justament la que ens permet conservar l'alegria enmig d'una tasca tan exigent i desafiadora que aclapara totalment la nostra vida. Ens ho demana tot, però al mateix temps ens ho ofereix tot.

Segons el papa Francesc, una comunitat evangelitzadora experimenta que el Senyor ha pres la iniciativa (cf. *1Jn* 4,10); i, per això, sap avançar-se sense por, sortir a l'encontre, buscar els llunyans i arribar als encreuaments dels camins per convidar els exclosos. Vol brindar misericòrdia, perquè ella mateixa ha experimentat la infinita misericòrdia de Déu i la seva força difusiva. Com a conseqüència, sap «involucrar-se», com Jesús, amb obres i gestos en la vida quotidiana dels altres, escurça distàncies, i assumeix la vida humana, tocant en ells la carn sofrent de Crist. Una comunitat evangelitzadora acompanya la gent en els seus processos. Sap esperar i aguantar apostòlicament, té molta paciència i evita maltractar límits. Fidel al do del Senyor, també sap «fructificar»: sempre està atenta als fruits, perquè el Senyor la vol fecunda. Cuida el blat i no perd la pau pel jull. Troba la manera que la Paraula s'encarni en una situació concreta i doni fruits de vida nova, encara que en aparença siguin imperfectes o inacabats. El deixeble sap donar la vida sencera i jugar-la fins al martiri com a testimoni de Jesucrist, però el seu somni és que la Paraula sigui acollida i manifesti la seva potència alliberadora i renovadora. Una comunitat evangelitzadora sap «festejar»: celebra i festeja cada petita victòria, cada pas endavant. I l'evangelització joiosa esdevé bellesa en la litúrgia i font d'un renovat impuls oblatiu enmig de l'exigència diària d'escampar el bé (*Evangelii Gaudium* 24).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

▶ **SALVADOR BRUNA**

Ficció catòlica a França

L'enginyer industrial i llicenciat en humanitats Salvador Bruna ha estat guardonat amb el XXIV Premi Joan Maragall, que atorga la Fundació Joan Maragall a una obra d'assaig o d'investigació sobre cristianisme i cultura. A *El sofriment vicari en Graham Greene i els escriptors francesos del Catholic Revival*, Bruna arriba a la conclusió que els cristians «tenim la necessitat de respondre la raó amb la raó».

Què tracta a l'assaig?

És, de fet, un breu resum de la ficció catòlica entre 1865 i 1961, a través del fil conductor del sofriment vicari, que, en paraules planeres, significa viure intensament el dolor aliè. En especial, compara el tractament del tema en l'escriptor anglès Graham Greene (1904-1991) amb relació als escriptors francesos, i destaca una innovació notable: els personatges que se sacrifiquen pels altres no són uns herois exemplars, sinó uns protagonistes ambigus, amb tantes zones fosques com lluminoses, perquè així és la matèria de què l'home està fet.

Per què li atrau la ficció catòlica a França?

El ressorgiment de la ficció catòlica francesa va ser una manifestació cultural, social i política de primer ordre. Mostra el difícil encaix d'un catolicisme conservador amb la modernitat al llarg de tota la III República i ens ajuda a comprendre els perills de la religió quan envaeix el camp del que és polític.

Què aporta l'obra al creient?

El desig de valorar el missatge evangèlic, la realitat invisible i el misteri més que no pas una Església aparatosa, dogmàtica i excessivament jerarquitzada.

Oscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

Un pacto con su ayudante de cámara

Recien elegido papa, el cardenal Roncalli hizo abolir el tradicional beso en los pies que los cardenales debían dar al sumo pontífice. También eliminó la genuflexión del personal vaticano siempre que entrara a su presencia.

Vean el testimonio de Guido Gusso, que fue ayudante de cámara, en su declaración en el proceso de beatificación de Roncalli sobre el comienzo de su trato con él. Le dijo Roncalli: «Hagamos un pacto. Basta que, por la mañana, me beses el anillo y me des los buenos días y, al final de la jornada, las buenas noches. Si quieres arrodillarte, vete a la capilla y te arrodillas ante el Santísimo.»

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva)

SER PADRES

Intenso sentimiento de pérdida

Si les contara la de niños que por la noche se levantan de la cama y van de puntillas a la habitación del progenitor custodio y a tientas le tocan los pies, para cerciorarse de que sigue en la cama, y luego vuelven sigilosamente a su habitación y, ya confiados, se duermen plácidamente...

¿Qué es lo primero que siente el niño? La experiencia del niño sorprendería a los padres... si la conocieran.

Ante la separación de los padres, se rompe en el menor la confianza en los adultos; al menos en la continuidad de la familia como institución protectora. Vive un intenso sentimiento de pérdida. Otro gran sentimiento que genera la separación es el de tristeza y lástima; es un acontecimiento estresante, el niño se siente solo y muy asustado.

Pero si la convivencia familiar está muy deteriorada, a veces la posibilidad de escapar de tal infierno procura un sentimiento de gozosa liberación. Para estos niños liberados les he buscado una denominación: *hijos del suspiro*, por el «¡Ufffff!» de profundo alivio que exhalan cuando les pregunto como están en casa después de que se hayan separado sus padres.

A veces, el niño, como una estrategia de autodefensa, idealiza la figura del padre o la madre ausente. Lo cual, todo sea dicho, acostumbra a no coincidir con la realidad y es motivo de desagradable sorpresa para los adultos que conviven con el niño.

Dr. Paulino Castells

(*Crecer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Señor nos lleva de la mano

El cardenal Bergoglio fue elegido presidente de la Conferencia Episcopal Argentina el 9 de noviembre de 2005, celebración litúrgica de la Dedicación de la basílica de Letrán, catedral de Roma, «madre de todas las iglesias de la urbe y del orbe». A los pocos días de su elección como papa,

tomaba posesión de la cátedra en San Juan de Letrán. Era el domingo de la Divina Misericordia (segundo de Pascua).

Las lecturas del día y las enseñanzas de Francisco nos introducen «en la contemplación del templo como lugar de la presencia de Dios» (9.11.09); manifiestan «vida y abundancia como efecto de la fuerza del Señor aceptada por su pueblo»; expresan las bendiciones para el «hombre que confía en el Señor», para todo el «que se abre a Dios, que reconoce el templo como casa de encuentro con el Señor».

Se nos invita a abrir nuestro corazón a la alegría y a la misericordia divina, a dejarnos «convertir cada día por Jesús». Con humildad, sacrificio, amor y servicio, seamos cauce del encuentro de Dios con su pueblo. En nuestro camino hacia la santidad «Él camina con nosotros»; en su compañía tenemos la certeza de «un amor que no decae, que siempre aferra nuestra mano y nos sostiene, nos levanta, nos guía».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 10. □ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Tt 1,1-9 / SI 23 / Lc 17, 1-6]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teopista, vg.

- 11. □ Dimarts** [Tt 2,1-8.11-14 / SI 36 / Lc 17,7-10]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

- 12. ■ Dimecres** [Tt 3,1-7 / SI 22 / Lc 17,11-19]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

- 13. ■ Dijous** [Flm 7-20 / SI 145 / Lc 17,20-25]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata, vg.

- 14. ■ Divendres** [2Jn 4-9 / SI 118 / Lc 17,26-37]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

- 15. ■ Dissabte** [3Jn 5-8 / SI 111 / Lc 18,1-8]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

- 16. ■ † Diumenge vinent**, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Pr 31,10-13.19-20.30-31 / SI 127 / 1Te 5,1-6 / Mt 25,14-30 (o bé: Mt 25,14-15.19-20)]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongría; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

LA DEDICACIÓ DE LA BASÍLICA DEL LATERÀ

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 47,1-2.8-9.12)

En aquells dies l'àngel em va fer tornar a l'entrada del santuari i vaig veure que sota el llindar del santuari que mira a l'orient, naixia, al costat dret, una font d'aigua, i s'escolava cap a l'orient, passant a l'esquerra de l'altar. Em va fer sortir per la porta del nord, em va conduir per fora fins a l'exterior de la porta que mira a l'orient, i vaig veure que l'aigua rajava del costat dret.

Llavors em digué: «Aquesta aigua corre per les valls orientals, baixa a l'Arabà i desemboca a la Mar Morta. Entra dins les aigües salades i les saneja. A tot arreu on penetrarà l'aigua d'aquest riu, hi viurà tota mena d'animals que neden dintre l'aigua, i el peix serà molt abundant, perquè on arribi aquesta aigua, la mar serà sanejada. Allà on arribi l'aigua del riu, tot viurà. A banda i banda del riu creixerà tota mena d'arbres fruiters. No perdran mai la fulla i sempre tindran fruit. Cada mes donaran fruits primerencs, perquè l'aigua que els rega neix del lloc sant. Els seus fruits donaran aliment, i les seves fulles seran un remei.»

▶ Salm responsorial (45)

R. *Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu, la mansió més sagrada de l'Altíssim.*

Déu ens és un castell de refugi, / una defensa ferma en hores de perill. / No temem res, quan se somou la terra, / quan les muntanyes s'enfonsen dins el mar. R.

Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu, / la mansió més sagrada de l'Altíssim. / Déu hi és al mig, es manté ferma, / Déu la defensa abans que apunti el dia. R.

El Senyor de l'univers és amb nosaltres, / la nostra muralla és el Déu de Jacob. / Veniu, mireu les gestes del Senyor, / les meravelles que fa sobre la terra. / A tot arreu ha fet cessar els combats. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 3,9b-11.16-17)

Germans, vosaltres sou un edifici construït per Déu. Jo, com a bon arquitecte, amb la gràcia que Déu m'ha donat, he posat el fonament, i d'altres continuen construint. Que cadascú miri bé com construeix. De fonament, ningú no en pot posar cap altre que el que està posat: Jesucrist.

No sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,13-22)

Quan s'acostava la pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare». Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia.»

Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això? Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?». Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 47,1-2.8-9.12)

En aquellos días, el ángel me hizo volver a la entrada del templo. Del zaguán del templo manaba agua hacia levante —el templo miraba a levante. El agua iba bajando por el lado derecho del templo, al mediodía del altar. Me sacó por la puerta septentrional y me llevó a la puerta exterior que mira a levante. El agua iba corriendo por el lado derecho. Me dijo: «Estas aguas fluyen hacia la comarca levantina, bajarán hasta la estepa, desembocarán en el mar de las aguas salobres, y lo sanearán. Todos los seres vivos que bullan allí donde desemboque la corriente, tendrán vida; y habrá peces en abundancia. Al desembocar allí estas aguas, quedará saneado el mar y habrá vida dondequiera que llegue la corriente.

A la vera del río, en sus dos riberas, crecerán toda clase de frutales; no se marchitarán sus hojas ni sus frutos se acabarán; darán cosecha nueva cada luna, porque los riegan aguas que manan del santuario; su fruto será comestible y sus hojas medicinales.»

▶ Salmo responsorial (45)

R. *El correr de las acequias alegra la ciudad de Dios, el Altísimo consagra su morada.*

Dios es nuestro refugio y nuestra fuerza, / poderoso defensor en el peligro. / Por eso no tememos, aunque tiemble la tierra, / y los montes se desplomen en el mar. R.

El correr de las acequias alegra la ciudad de Dios, / el Altísimo consagra su morada. / Teniendo a Dios en medio, no vacila; / Dios la socorre al despuntar la aurora. R.

El Señor de los ejércitos está con nosotros, / nuestro alcázar es el Dios de Jacob. / Venid a ver las obras del Señor, / las maravillas que hace en la tierra: / pone fin a la guerra hasta el extremo del orbe. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 3,9c-11.16-17)

Hermanos: Sois edificio de Dios. Conforme al don que Dios me ha dado, yo, como hábil arquitecto, coloqué el cimiento, otro levanta el edificio. Mire cada uno cómo construye. Nadie puede poner otro cimiento fuera del ya puesto, que es Jesucristo.

¿No sabéis que sois templo de Dios y que el Espíritu de Dios habita en vosotros?

Si alguno destruye el templo de Dios, Dios lo destruirá a él; porque el templo de Dios es santo: ese templo sois vosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 2,13-22)

Se acercaba la Pascua de los judíos, y Jesús subió a Jerusalén. Y encontró en el templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas, y a los cambistas sentados; y, haciendo un azote de cordeles, los echó a todos del templo, ovejas y bueyes; y a los cambistas les esparció las monedas y les volcó las mesas; y a los que vendían palomas les dijo: «Quitad esto de aquí; no convertáis en un mercado la casa de mi Padre.» Sus discípulos se acordaron de lo que está escrito: «El celo de tu casa me devora.» Entonces intervinieron los judíos y le preguntaron: «¿Qué signos nos muestras para obrar así?» Jesús contestó: «Destruíd este templo, y en tres días lo levantaré.» Los judíos replicaron: «Cuarenta y seis años ha costado construir este templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?» Pero él hablaba del templo de su cuerpo. Y, cuando resucitó de entre los muertos, los discípulos se acordaron de que lo había dicho, y dieron fe a la Escritura y a la palabra que había dicho Jesús.

Jesús expulsa els mercaders del temple. Pintura de Castiglione, Museu del Prado (Madrid)

COMENTARI

La casa del Pare

L'escena de l'expulsió dels venedors del temple de la tradició joànica té aspectes peculiars que s'adiuen a la celebració d'avui. N'escollim dos que són prou significatius.

En primer lloc, aquesta escena, en Joan, obre les actuacions de Jesús en el temple de Jerusalem (2,14) i ho fa com a primer episodi d'una freqüent activitat de Jesús en la ciutat santa, clarament marcada per l'oposició dels «jueus» (2,18; 5,10; 7,15, etc.), dels fariseus (7, 32; 8,13) i de les autoritats del temple (7,45; 11, 47.57). Val a dir que el tarannà de ferma protesta de l'actuació de Jesús és subratllat en l'escena pel «fuet de cordes» que Jesús empra en l'expulsió.

D'aquesta forma, l'escena apunta a un enfrontament de Jesús que es donarà quasi sempre en el temple (5,14; 7,14; 7,28; 7,37; 8,20; 8,59; 10, 22-23). L'actitud de Jesús és moguda pel zel que sent pel veritable culte, com ho mostra la citació adaptada del Salm 69.

El segon aspecte que volem subratllar està enllaçat amb el primer: el sentit de l'escena no va ser copsat pels deixebles fins després de la resurrecció de Jesús. L'observació final del narrador subratlla que és només després de la resurrecció de Jesús que els deixebles entenen que el nou santuari anunciat per Jesús és el santuari de la seva persona. I és també aleshores que els deixebles acullen amb fe, tant el sentit de l'escriptura sobre

el veritable lloc de culte, com també l'abast de l'enigmàtic anunci d'aquest nou lloc de culte que recolza en el zel de Jesús per la casa del seu Pare. La «casa del Pare» la trobem en altres llocs de Joan: «el fill és sempre a la casa del Pare» (8,35), una casa en la qual «hi ha moltes estances» (14,3). És un espai de fraternitat i de plenitud que Jesús anuncia als deixebles mitjançant la Magdalena («digues als meus germans que pujo al meu Pare que és també el vostre Pare» 20,17). És aleshores quan «els veritables adoradors adoraran al Pare en Esperit i en Veritat» (4,24), és a dir, en l'Esperit que els dona a conèixer que Jesús és la Veritat (16,13; cf. 14,26 i 14,6).

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ÀREES DE COOPERACIÓ PASTORAL

Àrea de Litúrgia i Espiritualitat

Adoració Eucarística Diürna

Moltes de les persones que diàriament, o de forma esporàdica, transiten pel carrer Major de Lleida s'hauran adonat que, des de fa uns anys, l'església de Sant Pere, excepte a l'estiu, resta oberta durant vuit hores al llarg del dia.

Aquells que no han volgut quedar-se amb la curiositat i han creuat les portes s'han trobat amb la meravellosa presència de Jesús Sagramentat, exposat per ser adorat per totes aquelles persones que volen dedicar una mica del seu temps a conèixer millor a qui es va encarnar per a salvar-nos. Tot va sorgir, fa uns anys, quan el nostre bisbe va proposar que s'iniciés a la nostra ciutat una demostració d'amor a l'Eucaristia, facilitada mitjançant l'organització d'uns torns d'adoració.

I ha estat possible gràcies a la magnífica col·laboració d'unes cent persones voluntàries que volen oferir una hora a la setmana al Senyor, recollits davant la seva presència i buscant el silenci per fer-ho. Es tracta de tenir uns moments per desempegar-nos de les coses i descontaminar-nos dels estímuls de l'ambient i escoltar el que brolla en el nostre interior, respirant l'amor de Déu. Els qui han adquirit aquest petit compromís s'han convertit, metafòricament, en «claus del Sagrari», ja que la seva presència facilita que l'església romaniguí oberta i passi a convertir-se en un gran Sagrari que alberga el Senyor, present en l'Eucaristia.

Campanades a l'església del Pilar

L'església de la Mare de Déu del Pilar es va omplir de feligresos la vigília de la festivitat de la patrona de la parròquia, per assistir a la benedicció de la nova torre i de les tres campanes i a la celebració de l'Eucaristia presidida pel nostre bisbe, Mons. Joan Piris. Amb aquesta inauguració es completa la construcció d'un temple obert des de fa gairebé dues dècades. I ho fa donant a l'edifici un simbolisme de gran

qualitat espiritual i estètica, a l'oferir els tres símbols cristians més significatius: la creu damunt la teulada, el Crist ressuscitat, que emergeix de la creu damunt l'altar, i el campanar a l'entrada de l'església.

Conferència d'art i història a Sant Llorenç

Prop d'un centenar de persones es van aplegar, el passat diumenge 12 d'octubre, a l'església de Sant Llorenç per escoltar la xerrada que la directora del Museu Diocesà i Comarcal de Lleida, Montserrat Macià, va oferir sobre els seus retaules. Aquests, segons va dir, representen un dels capítols més interessants de l'escultura gòtica catalana. Tres d'aquests retaules van ser realitzats per Bartomeu de Robió i el seu taller. Es tracta del major, dedicat a sant Llorenç, patró de la parròquia, i de dos més sota l'advocació de santa Llúcia i sant Pere. El quart, dedicat a santa Úrsula, s'atribueix a Jaume Cascalls, un altre dels grans noms de l'art medieval català. Tots ells, nascuts en els tallers escultòrics lleidatans de la segona meitat del segle XIV, conformen un conjunt únic al país, permetent-nos conèixer i reviuire la fonda espiritualitat de la societat urbana medieval.

La jornada dels museus, un homenatge a Mn. Jesús Tarragona

El Museu diocesà i comarcal de Lleida i el Museu Episcopal de Vic organitzen, el proper 20 de novembre, la segona Jornada Museus i Patrimoni de l'Església a

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners de 10 a 14 h i de 16 a 19 h
Dissabtes de 10 a 14 h
Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

- **Diumenge, 9 de novembre:**
—10.30 h, Eucaristia amb la comunitat romana.
- **Dijous, 13 de novembre:**
—19.30 h, conferència a L'IREL.
- **Divendres, 14 de novembre:**
—II Simposi Marià (dies 14 i 15), a l'Acadèmia Mariana.
—22.30 h, Vetlla de Pregària de Joves a la parròquia de Sant Martí.
- **Dissabte, 15 de novembre:**
—9.30 h, sembradors d'estrelles a l'Acadèmia Mariana.
- **Diumenge, 16 de novembre:**
—Diada de Germanor.

Catalunya, dedicada en aquesta ocasió a «La formació de col·leccions diocesanes». Aquesta trobada es convertirà en un homenatge a Mn. Jesús Tarragona, amb motiu del 50 aniversari del seu nomenament com a delegat de Patrimoni de la Diòcesi de Lleida. Una de les ponències de la jornada està dedicada a la seva persona. Du per títol «Mn. Jesús Tarragona: una figura clau per al patrimoni diocesà de Lleida» i anirà a càrrec de Montserrat Macià, directora del Museu de Lleida. La jornada es durà a terme al Museu de Lleida.

Cicle sobre l'Amor

Conferència

«L'amor com a ciment de cohesió social»,
a càrrec de Joan Ramon Saura, sociòleg
Dijous 13 de novembre, a les 19.30 h, a l'IREL

AYUDANDO A VIVIR

El misterio de la luna

Vivimos las más de las veces con mirada autorreferencial y por eso buscamos tanto el reconocimiento y la alabanza. Es frecuente la expresión «sentirme bien conmigo mismo». Pero si en el centro de nuestros intereses estamos nosotros, difícilmente hay lugar para los demás y para Dios. Nuestro peligro es ponernos de tal modo en primer plano, que casi puede decirse que vamos camino de convertirnos en pequeños dioses. Como decía el papa Francisco en Brasil, en la Jornada Mundial de la Juventud (2013): «La gran tentación de la Iglesia es querer tener luz propia y dejar de ser ese "misterium lunae" del que nos hablaban los Santos Padres. El misterio de la luna. Se vuelve así cada vez más autorreferencial y debilita su necesidad de ser misionera, facilitadora de la fe.»

Está claro que si los bautizados perdemos la tensión de ser sólo reflejo de Cristo, y pensamos en brillar con luz propia, dejamos de tener conciencia de instrumentos y dejaremos de ser dóciles al querer de Dios. Hay que tener la mirada puesta en Dios para que todo lo que hacemos sea ante todo de Él. Vivir cristiana-

mente nos reclama una donación generosa, pero el primado es siempre de Dios, que ha querido llamarnos a colaborar con Él e impulsarnos con la fuerza de su Espíritu. En toda la vida de la Iglesia debe manifestarse siempre que la iniciativa es de Dios (*Evangelii Gaudium* 12). Es esta convicción justamente la que nos permite conservar la alegría en medio de una tarea tan exigente y desafiante que abrumba totalmente nuestra vida. Nos lo pide todo, pero al mismo tiempo nos lo ofrece todo.

Según el papa Francisco, una comunidad evangelizadora experimenta que es el Señor quien ha tomado la iniciativa (*1Jn* 4,10); y, por ello, sabe avanzar sin miedo, salir al encuentro, buscar a los lejanos y llegar a los cruces de los caminos para invitar a los excluidos. Quiere brindar misericordia, porque ella misma ha experimentado la infinita misericordia de Dios y su fuerza difusora. Como consecuencia, sabe «involucrarse», como Jesús, y acompaña con obras y gestos la vida cotidiana de los demás, tocando en ellos la carne sufrida de Cristo, acorta distancias y asume la vida hu-

mana. Una comunidad evangelizadora acompaña a la gente en sus procesos. Sabe esperar y aguantar apostólicamente, tiene mucha paciencia y evita forzar límites. Fiel al don del Señor, también sabe «fructificar»: siempre está atenta a los frutos, porque el Señor la quiere fecunda. Cuida el trigo y no pierde la paz por la cizaña. Encuentra la manera de que la Palabra se encarne en una situación concreta y dé frutos de vida nueva, aunque en apariencia sean imperfectos o inacabados. El discípulo sabe dar la vida y jugársela hasta el martirio como testimonio de Jesucristo, pero su sueño es que la Palabra sea acogida y manifieste su potencia liberadora y renovadora. Una comunidad evangelizadora sabe «cortejar»: celebra y festeja cada pequeña victoria, cada paso adelante. Y la evangelización gozosa deviene belleza en la liturgia y fuente de un renovado impulso oblativo en medio de la exigencia diaria de propagar el bien (*Evangelii Gaudium* 24).

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: ES98-0081-0455-94-0006223737